

Næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Vederlag for Kontorudgifter til forskellige Retsbetjentembeder.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3375).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen begærede Ordet.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

S. Sørensen: Jeg foreslaar, at dette Lovforslag henvises til Behandling i et Udvalg, og at det henvises til det Udvalg, som behandler Forslag til Lov om Vederlag for Kontorudgifterne til Embederne som Borgmester og Auktionsdirektør i Helsingør, Aalborg og Esbjerg.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af Forespørgsel til Justitsministeren af Folketingsmanden for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe) m. fl. angaaende en Revision af Tyendelovgivningen.

Forhandlingen genoptoges.

Justitsministeren (Alberti): Jeg sluttede mine Udtalelser i Fredags med at berøre et Madspørgsmaal, som den ærede Ordfører for Forespørgerne havde fremdraget, og hvor han gjorde gældende, at Tyendet, der klagede, altid uden videre Bevis skulde tros paa sit Ord, og Sagen paa dømmes derefter. En saadan Regel vil der selvfølgelig under ingen Omstændigheder blive Tale om at indføre i nogen Tyendelov. Det maa være der ligesom i den øvrige Lovgivning, at den, hvem Bevisbyrden i det givne Tilfælde paahviler, maa skaffe sine Beviser frem eller ogsaa tage Skade for Hjemgæld. Dette Spørgsmaal bringer mig ganske naturligt ind paa et andet Punkt, nemlig Bespisningsforholdene i Almindelighed. Det er jo sikkert en Selvfølge, at alle, der ønske et godt Forhold mellem Tyender og Husbonder,

ogsaa ønske, at Tyendet skal faa sund og nærende Kost. Og jeg tror ikke, at det vilde volde nogen Vanskelighed, hvis man mener, at der paa dette Omraade kunde trænges dertil, at finde noget mere koncise Bestemmelser end dem, der nu findes i den nugældende Tyendelov. Hvad Boligforholdene angaar, som det ærede Medlem ogsaa nævnede, er det vel muligt, at der findes adskillige Steder baade i By og paa Land, hvor de Kamre og Værelser, der anvises Tyendet, ere af en uheldig og utilfredsstillende Beskaffenhed. Men paa den anden Side er der selvfølgelig ikke nogen Tvivl om, og det blev ogsaa i en anden Forhandling fremhævet af min ærede Kollega Landbrugsministeren, at i de Tider, der ere gaaede, og de Tider, der gaa, kommer man mere og mere til store Fremskridt i denne Henseende. Det er den Slags Forhold, som ikke saa let lade sig reformere lige paa en Gang. Jeg har set et Tilfælde, der netop viser, hvor vanskelige den Slags Forhold er at reformere. Der indkom for en rum Tid siden til Justitsministeriet et Andragende fra forskellige Borgere her i Byen om, at der maatte blive nedsat en Kommission til at tage under Overvejelse, hvad der kunde gøres for at formindske Brandfaren i gamle Bygninger. Jeg fandt, at naar en saadan Kommission skulde nedsættes, kunde der tillige være nok saa god Anledning til ogsaa at lade Undersøgelsen omfatte, hvad der kunde gøres for at formindske det utvivlsomt meget store Antal sundhedsfarlige Boliger, der findes her i Byen. Da imidlertid Justitsministeriet ikke havde Midler til at afholde Omkostningerne ved en saadan Kommissions Nedsættelse og dens Arbejder, og da det var et Forhold, der angik en enkelt Kommune, blev der fra Justitsministeriet skrevet til Københavns Kommunalbestyrelse om, hvorvidt den vilde være villig til at afholde de Udgifter, der ere forbundne med en saadan Kommissions Nedsættelse. Efter langsommelige Tiders Forløb har Justitsministeriet for ikke længe siden faaet den Meddelelse fra Københavns Kommunalbestyrelse, at den ikke vilde afholde disse Udgifter, ligesom der ogsaa i Forhandlingerne i Kommunalbestyrelsen er henpeget paa de store Tab, der vilde kunne tilføjes Husejerne, naar man forlangte, at de skulde holde deres Ejendomme i fuldkommen brandsikker og sundhedssikker Stand. Naar det nu altsaa er saa vanskeligt at reformere paa et Omraade, hvor det gælder ikke alene Tyender, men hele Familier, og ofte